

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๖ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๖

จุดนี้เป็นจุดคอขาด

ทองคำที่นำออกจากธนาคาร ๑๔๗ กิโลกรัม เมื่อนำไปหลอมแล้วจะเหลือ ๑๔๔ ๖ กิโลกรัม ลดลงเกือบ ๓ กิโล วันที่ ๔ มีนา ถอนเงินสด ๔๗,๐๕๖,๙๐๐ บาทไปซื้อทองคำได้ ๙๘ กิโลกรัม วันที่ ๕ ถอนเงินสด ๑๐๒,๔๙๓,๔๔๐ บาทไปซื้อทองคำได้ ๒๑๐ กิโล รวมถอนเงินสดทั้งหมด ๑๔๙,๕๕๓,๐๔๐ บาท ไปซื้อทองคำได้ ๓๐๘ กิโล รวมซื้อทองคำและบวกกับทองคำนำออกจากธนาคาร ๔๕๒.๖ กิโล ทองคำยังขาด ๕๐๐ กิโลอยู่ ๔๗.๔ กิโล คงเหลือเงินอยู่ทางโน้นอีก ๒๑,๗๓๓,๔๓๖ ๕๘ บาท นี่เราจะยังไม่ซื้อ เพราะยังอีกหลายวันกว่าจะไปถึงวันมอบ ทองคำก็เข้ามาเรื่อย ๆ เพราะฉะนั้นเราจึงพักเงินจำนวน ๒๑ ล้านบาทที่เราถอนออกมาเพื่อจะซื้อทองนั้น พักไว้ก่อน เรารอทองคำซึ่งกำลังมาอยู่เรื่อย ๆ อันนี้จึงต้องรอไว้ก่อน ถ้าหากว่าไม่พอเท่าไร เราก็เอาอันนี้ออกไปซื้อทองคำได้แล้ว ได้ปรึกษากันอย่างนั้นนะ

อันนี้ที่ถอนในอุดรทั้งหมด เมื่อวานนี้ก็พูด วันนี้เรียกว่าชัดเจนมากแล้ว โอนไปหมดเรียบร้อยแล้ว จากธนาคารไทยพาณิชย์ ๘๑,๖๔๒,๒๗๒.๗๖ สตางค์ กสิกรไทย ๓๕,๔๗๗,๓๓๑.๕ บาท ธนาคารกรุงเทพ ๖,๘๘๐,๑๓๖.๖๐ บาท รวมทั้งถอนไปจากอุดรทั้งหมด ๑๒๓,๘๙๙,๖๔๐.๔๑ บาท นี่ถอนไปทางโน้นหมดแล้วจะไปซื้อทองคำแล้วเห็นว่าทองคำอาจจะมาอีก เลยพักเงินไว้เวลานี้ ๒๑,๗๓๓,๔๓๖.๕๘ บาท หากว่ายังไม่พอ ยังขาดเท่าไร เราก็ถอนนี้ไปซื้อทองคำทันที เรียกว่าไม่ขัดข้องแหละเพราะเรามีอยู่แล้ว เวลานี้ที่ยังไม่ซื้อทองคำคือเรารอทองคำที่มาจากท่านผู้มีศรัทธาบริจาคมาเรื่อย ๆ จากนี้ก็จะถึงวันหลอมก็เดือนเต็ม ๆ ทองคำอาจจะมาเรื่อย ๆ อย่างนี้

นี่เราให้ถึงจุดหมายเป็นพัก ๆ ไปอย่างนี้ พักนี้ก็เป็นที่จุดหนึ่ง เป็นระยะ ๆ ไปอย่างนี้ จับตรงไหนให้แม่นยำ ๆ จึงมีคำสัตย์คำจริง ความเด็ดเดี่ยวเฉียบขาดให้ฝังอยู่ในนั้น ๆ ระยะที่เด็ด ๆ ถึงระยะที่ธรรมดาที่ธรรมดา เราเดินทาง ถนนยังมีคลื่นไส้มโหล่ ไม่ใช่เรียบราบอย่างเดียว เรียบราบไปบ้าง มีคลื่นบ้าง อันนี้ก็เหมือนกัน การก้าวเดินของพวกเขาทั้งหลายที่จะนำสมบัติเข้าสู่คลังหลวงของเรา ก็มีเรียบราบ มีคลื่นบ้าง เป็นธรรมดา หลวงตาก็ค่อยเบาใจไป

เราเคยพูดเสมอ แล้วเมื่อวานนี้ก็ยังพูด ว่าเมื่อทองคำน้ำหนักถึง ๑๐ ตันแล้ว ดอลลาร์นี้เราแน่ใจแล้วว่าถึงก่อนแล้ว ถ้าหากว่าทองคำซึ่งมีน้ำหนักมากกว่าปูปบไปถึง ๑๐ ตันก่อน แล้วดอลลาร์ยังนอนซอซ่า ๆ หลับครอก ๆ แครก ๆ อยู่ เราจะไปออกขอมันเข้ากันไม่ได้ใช่ไหม ต้องตีโน้นตีนี้เลย เอามา มันนอนหลับยังงี้ จะว่า อันนี้เหมือนกันใช่ไหม โถ ทองค่าน้ำหนัก ๑๐ ตันเป็นของเล่นเมื่อไร ดอลลาร์ ๑๐ ล้านนี้ ถ้าเป็นเงินไทยเราจะเป็นเท่าไร (ประมาณ ๔๒๕ ล้านบาทครับ) ตั้ง ๔๐๐ กว่าล้าน วันที่ ๕ ทราบว่าลูกศิษย์ทางกรุงเทพจะมาที่นี่ มาเกี่ยวกับเรื่องทองคำขาดเหลือมากน้อยอะไร ๆ จะมาสมทบกันในวันนั้น หลังจากนั้นแล้วเราก็จะลงไปกรุงเทพ เดือนเมษาเป็นเดือนที่แน่นอน

เพราะฉะนั้นเดือนมีนาคี่ที่เขานิมนต์ลงไปกรุงเทพฯ เราจึงบอกให้รอไว้ข้างหน้า เดือนเมษาเป็นเดือนที่เราจะลงไป หากว่าไม่จำเป็นอะไรมากนักที่ควรจะไปนั่นก็ไปนั่นแหละเหมาะดี แต่สำหรับเดือนมีนาคี่เรายังไม่ได้ลง เพราะงานเราทางนี้ยังหนักมากอยู่ เราวางงานไว้เป็นระยะ ๆ งานนี้สำหรับทางนี้ งานนั่นสำหรับทางนั่น มาตลอดอย่างนี้ ในวันที่ ๙ นี้ก็จะไปกาฬสินธุ์ ค้างคืนหนึ่ง ไปเทศน์เพื่อชาติไทยของเรานั้นแหละ จะเพื่อใคร ชาติไทยเป็นเรื่องเล็กน้อยเมื่อไร เป็นเรื่องใหญ่โตมากที่สุดทีเดียว เพราะฉะนั้นอะไรซึ่งจะมาทำลายชาติไทยเราไม่ได้ เมื่อคนไทยไม่ตายกันหมดทั้งประเทศจะมลายไม่ได้ วังนี้เลย ต้องสู้กันเลย นี่เป็นมนุษยชนหรือเป็นอะไร พิจารณาซิ หรือหมอบให้เขาเอาตับปอดเราไปกินหมดแล้วซัดหัวเรา ถ้าเราจะโต้ตอบเขาก็จะเสียมนุษยชนอย่างงั้นเหอ พิจารณาซิ

ตั้งแต่มดแดงมันยังรู้จักรักษาสสมบัติของมัน นี่เราไปทดลองดูนะ มึงเอาจริงจังมากนะ พูดเล่นกับมัน บรรดามดนี้มดแดงกล้าหาญมากที่สุด เราได้ทดลองหลายประเภทของมดนะ มดแดงกล้าหาญมากที่สุดเลย คือมันมีรังเท่ากระโถนนี้ มันจะออกมารักษายามของมันรอบรั้ง อยู่ห่าง ๆ ตัวสองตัวอยู่ห่าง ๆ ข้างในเต็มอยู่ในนั้นมีมดแดง ทั้งลูกแม่เต็มอยู่ในนั้น ไข่หรืออะไรก็อยู่ในนั้น เราก็ทดลองดู เอามือเหยไปเขาขยับมาเลยนะ ไม่มีถอย พอเราเอามือไปนี่ เขาขยับใส่เลย ๆ พอขยับใส่ ปูปบวิ้งใส่ตัวนั้นแล้ววิ้งกลับมา ไปบอกกัน โธ่ มดแดงมันก็มีภาษาของมันนะ เราสังเกตดูนะ พอเราเอามือไปเหยมันก็วิ้งมาปั๊บ เห็นทำไม่ได้การณมันปูปบวิ้งไปผ่านตัวนั้นตัวนี้ แล้ววิ้งกลับมาอีก มันบอกกัน

แล้วตัวเหล่านั้นปั๊บปั๊บบมา ทีนี้ก็จ้อเลยนะ มาจ้อเรานี้ เราเอามือไปแห่ รุมเข้ามาหมด สุดท้ายขึ้นบนหัวกัน คือเพื่อจะให้สูงให้ถึงเรา ทีนี้มือเราก็กู้ขึ้นเรื่อย เขาก็ต่อตัวนี้มันเห็นชัดขนาดไหน เราทดลองจริง ๆ อายากดูเรื่องของสัตว์ เราค่อยเอามือขึ้น เขาก็ต่อตัวกันขึ้น ขึ้นเลย ๆ โหย ภูหยอกดูเฉย ๆ ทีนี้พอเราเอามือลงเขาก็กง แล้วก็วิ่งอยู่นั้น อยู่ข้างในวังออกมาเยอะ หลังไหลออกมา ๆ ถึงได้เห็นชัดว่ามดแดงนี่กล้าหาญมากกว่าทุกมดเท่าที่เราผ่าน นี่เห็นไหมเขาเป็นยังไง เพียงมดแดงเท่านั้นเขายังรู้จักรักษาสมบัติของเขา ความไว้วางใจของมดแดงทั้งหลายอยู่ในรัง ไว้วางใจกับพวกยามดูแลเหตุการณ์ข้างนอก พอทางนี้เจอเหตุการณ์อย่างนั้น เหตุการณ์หยอก เขาปั๊บปั๊บบเข้ามา กัน หลังไหลออกมาเลยนะ อ้อย ออกมา นั้นเห็นไหมล่ะ

ตัวไหนมีแต่จะเอาทั้งนั้นไม่มีถอยเลย ไม่ว่าตัวเล็กตัวใหญ่วังรุมเข้ามาใส่มือเรานี้ เราย้ายไปนี่ ๆ เขารุมใส่ ๆ เรื่อยเลยไม่ถอย แล้วต่อตัวกันขึ้น ตัวนี้ขึ้นตัวนี้ ๆ สูงขึ้น ๆ เรายกมือขึ้นเขาก็กู้ขึ้นเรื่อย เราก็กู้เลยว๊ โอ้ย ภูเล่นกับสุเฉย ๆ พอเราเอามือหนีเขาก็กู้แตกกระจัดกระจาย รุมอยู่นั้นนะไม่เข้ารัง รอดูเราอยู่นั้น เราเอามาพิจารณา โอ้ สัตว์นี้มันรักสมบัติ รักวางรัง รักเพื่อนรักฝูง รักชีวิตของมันและกัน ทั่วหน้ากันหมดทุกตัวแหละมดแดง เราก็กู้มาเทียบกับมนุษย์เราสิ จะอ่อนข้อย่อหย่อนในเวลาที่ไม่ควรอ่อน ไม่สมควรอย่างยิ่ง นั้น เวลาแข่งต้องแข่ง เวลาเดือดต้องเดือด จะเป็นความเสียหายอะไรกับการรักษาสมบัติของเรา คนอื่นเขาไม่ได้รักษา เขาว่าอะไรก็เป็นเรื่องของเขา เขาไม่มีได้เสียกับเรา พวกเรานี้พวกได้พวกเสีย ถ้าเสียก็เสียทั้งประเทศ ได้ได้ทั้งประเทศ เพราะฉะนั้นจึงต้องรักษากันทั้งประเทศมันถึงถูกต้อง

เราไปทดลอง สัตว์เหล่านั้นไม่ค่อยทดลองนะ มันไม่เป็นรังเหมือนมดแดงเหล่านั้นเราก็กู้ไป ก็ธรรมดา แต่มดแดงเอาจริงจังมากที่สุด เราไปที่ไหนเอาของไปลงมันมีอาหารนะ ถ้ามีมดแดงอยู่นั้น โอ้ย ต้องไปบอก จัดอาหารออกมาแบ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ ขึ้นเล็กขึ้นน้อยไปวางตามนั้น ให้เขามาชนเข้ารังเขา พอไปแล้วไปเจอมดแดงตัวไหน อ้อย มดแดง ไปเอามาของ พวกโก้วพวกอะไร พวกอาหารสดไปแบ่งออกมา ปั๊บบปั๊บบ ออกมาอย่าให้หนักมากนัก เขาไม่มีรตมีราเหมือนเรา เขาจะหามกันไป เราชนมาแล้วก็ไปวางไว้ โอ้ย รุมมาเลย เขาชนไปทางเขา ชนไปเรื่อย อ้อย น่าดูนะ เราทำทุกอย่างกับสัตว์ เราทำด้วยความเมตตา อย่างบ้านนาบุญ วัดนาคำน้อย มดแดงมันไม่ขาดแหละ ข้าง ๆ พอลงรถปั๊บบเราก็กู้เดินไปเห็น ชนมาวางเป็นแถวไปเลย เขาชนตลอดนะ ชนมากมดแดงเป็นที่หนึ่งเท่าที่ได้ผ่านมาในการทดลองสัตว์

ที่บ้านเมืองเราเวลานี้ก็ยังคงพร่องอยู่มาก จึงต้องหนุนให้พอหายใจกันได้ ทองคำน้ำหนัก ๑๐ ตันเป็นของเล่นเมื่อไร ธรรมดาไม่เคยได้ คิดดูซิ นี่เพราะเราช่วยชาติบ้านเมือง ต่างคนต่างช่วย ต่างคนต่างเสียสละด้วยความรักชาติของตนเพิ่มเข้า ๆ เวลานี้จะ ๖ ตันกว่าวันที่ ๑๒ นี้ จากนั้นเหลือ ๔ ตันกว่าก็แน่เข้าแล้ว ค่อนข้างแน่ และจะแน่โดยลำดับ นี่จะพอ คาดว่าภายในปีนี้แหละจะให้พอ ๑๐ ตัน พอมอบคราวนี้แล้วก็ เป็น ๖ ตันกว่า ก็ยังเหลืออีก ๔ ตัน ที่นี้บรรดาพี่น้องชาวไทยผู้ใหญ่ผู้น้อย ผู้มีกำลังมากน้อย ต่างคนต่างเสียสละลงมาละ ตามตาม ๆ ลง เพื่อยกชาติไทยของเรา แล้วก็ขึ้น ๑๐ ตัน ดอลลารได้ ๑๐ ล้าน เราเบาใจนะ

เราไม่ได้ลืม อะไรถ้าลงได้ถึงใจไม่ถือง่าย ๆ ไม่เหมือนใครนะ มันหากเป็นอย่างนี้ นิสัยอย่างนี้ถ้าลงฝึอะไรก็แล้วถอนไม่ขึ้นนะ เจ้าของจะถอนต้องมีเหตุผลไป ถอน ลงได้ตกลงอะไรลงไปแล้วนี้ จะถอนอันนี้มีเหตุผลยังงี้ ถ้าเหตุผลไม่เห็นอนี่ถอนไม่ได้ เจ้าของเองตั้งลงแล้วก็ถอนไม่ได้ ต้องให้เห็นอนี่แล้วถอนได้ คนอื่นมาถอนก็ได้ ถ่าเห็นอ ถ้าไม่เห็นอนี่ถอนไม่ได้ มันก็ลงก็ตั้งตั้งแต่วันเข้าไปดูทองคำในคลังหลวงเรา ถามชอกแซกซิกแซก ทองคำวางเป็นตับ ๆ เดินชอกแซกดูละเอียดลออ ถามทุกอย่างเรียบร้อยแล้วก็ย้อนเข้ามาถามถึงทองคำในชาติไทยของเรา ว่าเวลานี้มีเท่าไร ทองคำสำหรับประกันชาติไทยของเราโดยเฉพาะ คือที่แยกไปไว้เมื่อนั้นเมื่อนั้นมีก็ได้ถามเรียบร้อยแล้ว ทางนั้นก็ตอบตามนั้นแหละ ก็มีอย่างที่ว่าจริง ๆ

เมืองใหญ่ก็ไปฝากไว้มาก เมืองน้อยลดลงมาเป็นลำดับ ฝากทองคำไว้เพื่อประกันชาติไทยของเรานั้นเอง แต่ประกันอยู่ในย่านนั้น ๆ ที่มีการติดต่อซื้อขาย ติดหนี้ติดสินกัน แล้วจะได้เอาทองคำนี้เป็นเครื่องประกันชาติของตนไว้ การติดต่อซื้อขายหรือติดหนี้ติดสินก็เป็นไปได้ธรรมดา ๆ เพราะมีเครื่องประกัน จากนั้นมาในเมืองไทยเรา โดยเฉพาะมีเท่าไรทองคำ ว่ามีเท่า นั้น ใจหายวูบเลยนะเรา คือมันไม่สมดุลกันเลยกับคนไทยทั้งประเทศ กับทองคำที่มีจำนวนเท่านี้จะไปป้องกันคนทั้งประเทศ ทางนั้นเขายังมีพอเป็นพอไปเราไม่ได้หนักใจอะไร ไม่ได้มีอะไรภายในใจนัก เมื่อนั้นเท่านั้น ทองคำฝากไว้เท่านั้น ๆ ๆ เขาคงคิดว่ากะพอดี ๆ

แต่เมืองไทยเรานี้ไม่ได้คิด ว่ากะพอดี ๆ คือมันไม่มีพุดง่าย ๆ มันมีเท่านี้ พอถามลงมาเวลานี้ทองคำในเมืองไทยเรา เฉพาะเมืองไทยเราที่ประกันชาติของเราโดยเฉพาะนี้มีมากเท่าไร เขาบอกมีเท่านั้น ใจหายวูบเลยนะเรา พอออกมาถึงได้ประกาศตั้งแต่บัดนั้นเลย บกบางมาก พวกกันเอาลมที่ไหนมาหายใจ ทองคำมีเพียงเท่านี้มันพอ

หายใจกันเหอ นี่ซิถึงได้อุตสำหรับพยายาม ทนเอา เราทนเพื่อพี่น้องทั้งหลายนะ เราไม่ได้ทนเพื่อเรา จะทุกข์ยากลำบากขนาดไหนเราทนเพื่อพี่น้องทั้งหลายทั้งนั้น สำหรับเราเองเราบอกแล้วว่าเราไม่มี มีกับพี่น้องทั้งหลายร้อยทั้งร้อยเปอร์เซ็นต์ ใครจะตำหนิติเตียนอะไร ว่าอะไรก็ตาม เราทนเอาเพื่อประโยชน์แก่ชาติไทยของเรา ซึ่งบกพร่องอยู่มาก

การตำหนิติเตียนไม่เห็นมีอะไร เขาไม่ได้เอาอะไรมาให้เรา สิ่งที่เราก้าวเดินอยู่เพื่อชาติของเรานี้เป็นผลมาตลอดเราก็รู้อยู่ ใครจะว่าอะไรก็ตาม สิ่งที่เราทำอยู่นี้ไม่เสียหาย มีแต่ความพอกพูนขึ้น เป็นมงคลแก่ชาติของเราโดยถ่ายเดียว เพราะฉะนั้นเราจึงทน ถ้าว่าจะทนนะ หมุนตัวอยู่อย่างนี้ตลอดตั้งที่เป็นมานี้แหละ จุดยุติของเราที่ได้เรียนให้พี่น้องทั้งหลายทราบทั่วกันก็คือว่า ทองคำให้น้ำหนัก ๑๐ ตัน และดอลลาร์๑๐ ล้าน ถ้าได้ ๒ จุดนี้เราพอใจ หายใจโล่ง พี่น้องทั้งหลายก็หายใจโล่ง เพราะเราไปดูจุดสำคัญได้หายใจโล่งออกมาละที่นี้ ทองค่าน้ำหนัก ๑๐ ตันพอใจ

ส่วนที่จะได้มากได้น้อยต่อจากนั้นไปก็ให้เป็นไปตามอัธยาศัย แต่ที่จะให้เรารบกวเหมือนอย่างทุกวันนี้เราไม่รบกวน ได้เท่านั้นแล้วหยุดก็เลย ว่าอะไรต้องมีคำสั่งค์คำจริง ว่าเหล่า ๆ เหละ ๆ ไม่ได้ นี่เราก็กวนพี่น้องทั้งหลายถึงทองคำน้ำหนัก ๑๐ ตัน เราก็บอก แล้วก็ดอลลาร์ประมาณ ๑๐ ล้าน ที่นี้เราก้จะเที่ยวออกเอาแหละ ถ้าได้ทองคำน้ำหนัก ๑๐ ตัน ดอลลาร์ยังไม่ได้ ๑๐ ล้านนี้ก็เที่ยวหาออกนั้นออกนี้ เอาให้ได้ว่างั้นเถอะ จากนั้นก็เลิกเลย หยุด ไม่เล่นกับอะไรแหละ

นี่เป็นจุดใหญ่ นี่เราก้ก้าวไกลเข้ามา ที่ได้ทั้งทองคำทั้งดอลลาร์ได้ขนาดนี้ แต่ก่อนเราไม่เคยได้นะ อย่างช่วยชาติทั่วประเทศไทยอยู่ที่นี่ เราก้ไม่เคยได้มากมายอย่างนี้ โดยลำพังหลวงตาเองก็ให้มาทำมาตั้งแต่นั้นแหละ ตั้งแต่เริ่มสร้างวัดที่แรก การก่อสร้าง โรงร่ำโรงเรียน โรงพยาบาล ตั้งแต่เราเริ่มสร้างวัด เงินมีมากมีน้อยเท่าไรก็เฉลี่ยออกไปช่วย เพราะเขามาขอเรื่อยแต่นั้นแล้วแหละ เราก้ให้เรื่อยมา แต่ที่นี้เวลาเข้ามาถึงจุดใหญ่คือการช่วยชาติบ้านเมือง สมบัติเงินทองก็มีขึ้นมา ใ้ผู้ที่ขอก้หนาแน่นขึ้น ๆ มันก็จะต้องได้เฉลี่ยไปทั่วบ้านทั่วเมืองดังที่เห็นนี้แหละ อันนี้แต่ก่อนเราก้ไม่ได้มากอย่างนี้

ที่นี้เวลาช่วยบ้านเมืองเรา ที่ได้รับการอุดหนุนนี้ก็มากได้มากมาย ไปที่ไหนมองเห็นตั้งแต่สมบัติพี่น้องทั้งหลาย สวยงามมากอยู่ตามข้างถนน เช่น โรงร่ำโรงเรียน แล้วก็โรงพยาบาล อันนี้มากกว่าเพื่อน มีอยู่ทุกแห่งทุกหนไป ไม่ว่าภาคไหน เป็นแต่เพียง

ว่ามีมากมีน้อยต่างกัน ส่วนภาคมีทุกภาคเลยทั่วประเทศไทยที่เราช่วยเหลืออย่างนั้นจะเป็นแต่เพียงว่ามีมากมีน้อยต่างกัน นี่ก็อาศัยสมบัติของพี่น้องทั้งหลายที่บริจาคในเวลาช่วยชาติเช่นนี้เอง เว้นแต่ทองคำกับดอลลาร์อันนี้เข้าสู่คลังหลวงโดยถ่ายเดียว ไม่แยกแยะไปไหนเลย ส่วนเงินอันนั้นเรียกว่า ได้เท่าไรหนึ่งพันเท่าไรที่เราเอาเข้าทองคำ (๑, ๑๑๒ ล้าน กับดอลลาร์อีก ๑๐ ล้านเจ้าค่ะ)

เออ กับดอลลาร์อีก ๑๐ ล้าน เอาเข้า ๑,๑๑๒ ล้านกว่า นี่ละที่เข้าคลังหลวงบรรดาเงินสดนะ ได้ซื้อทองคำเข้าสู่คลังหลวงเพียงเท่านี้ ๑,๑๑๒ ล้าน แต่ที่เราช่วยนอกนั้น โอ๊ย.มากกว่านี้ละไม่ใช่ธรรมดา มันจะเป็นหมื่นล้านขึ้นไปนั่นแหละ เราไม่อยากจะพูดตักว่านั่น เพราะมันไหลอยู่ตลอดเวลาทุกวี่ทุกวัน มันจะมามีอยู่ ๑๐ ล้าน ๆ อยู่อย่างนั้นได้ยังไงใช้ไหมล่ะ มันไหลออก ไหลออกเรื่อย ๆ อย่างเมื่อวานขึ้นนี้ก็ไปดูที่โรงพยาบาล อันนี้ตาเรารับร้อยเปอร์เซ็นต์ เราเห็นคุณค่าของตามาก เฉพาะวันที่เราไปวันนั้นยิ่งสะเทือนอีกนะ เราไปดูเครื่องมือตาที่เขาสั่งซื้อมาใหม่ ๒ เครื่อง ๒ ล้านกว่า แล้วก็ไปซ่อม เครื่องคงเป็นเครื่องใหญ่แหละ ราคาถึง ๔ แสนกว่านะ ไปซ่อม เราไปดูอันนี้แหละ พอไปเขาก็รู้มาเลย คนนั้นขาดอันนั้นคนนี้ขาดอันนี้ สุดท้ายก็ได้ให้เขาล้านกว่า ก็อย่างนั้นแหละจะให้ยังไง เขามาขอเครื่องอบเด็กบ้าง และเครื่องฉีดยา และเกี่ยวกับตากับอะไรบ้าง บอกว่าเราไม่มีมากเวลานี้ เราจะให้เพียงเท่านี้ให้ ๒ เครื่อง เป็นเงินประมาณล้านกว่าบาท แน่ะ อย่างนี้ละไปไหน ๆ มันไหลออกอยู่ตลอดเวลา

ยังโรงพยาบาลด้วยแล้ว เหมือนเขาเห็นพ่อเห็นแม่ เจอพ่อเจอแม่นะ เห็นเราก้าวเข้าสู่โรงพยาบาล รุมมาเลย งานการทั้งหมด มาหมดทั้งหมดทั้งพยาบาล มาเต็มหมดเลย เป็นอย่างนั้นนะ ที่ไหนมีความจำเป็นมากน้อยเราก็เจียดให้ ๆ ๆ เพราะมันมีหลายแห่งหลายหน ถ้าจะให้สมใจของเราที่ให้ และสมใจผู้มาขอมันไม่มี มันก็ต้องแบ่งเดี๋ยวก็บอกว่าให้พักไว้ก่อนนะ คำว่าพักก็คือว่า อันไหนที่ร้อนมากเราก็ไปทางสายร้อนมากกว่าแล้วค่อยเย็น ๆ หน่อยกลับมา มาทวงว่า เอ้า ที่นี้อันนั้นว่าไง อันนี้ว่าไง เอาอีกเรื่อยไป อยู่อย่างนี้ตลอดนะ ไม่มีเวลาว่างละเรา

นี่ก็เรียกว่าสมใจเราอยู่แล้วละ พร้อมกับบรรดาพี่น้องทั้งหลายร่วมมือร่วมใจกันเป็นอย่างดี เรายังไม่เคยจับพิรุณได้ของพี่น้องทั้งหลายว่าใจจิตใจดำน้ำขุ่น หดหิวอยู่ในกระตองเรายังไม่เห็น เราว่าอันใดก็เป็นไปตาม ๆ นั้นตลอดมาอย่างนี้แหละ

เมืองไทยเราเป็นเมืองใหญ่ การอุ้มเมืองไทยเราหนัก คน ๖๒-๖๓ ล้านคน มันจะอุ้มได้ง่าย ๆ เหรอ ตั้งแต่อุ้มแดงโมลุกโต ๆ มันยังหนักใช้ไหม นี่อุ้มคนทั้งประเทศมันจะไม่หนักยังไง ก็ต้องค่อยเป็นค่อยไป นี่ทองคำเราก็เริ่มจะได้ถึง ๑๐ ตันแล้ว ดอลลาร์ก็จะ ๑๐ ล้านแล้ว ทีนี้สิ่งต่าง ๆ ที่ว่านี้ก็มากต่อมากแล้ว นี่ล้วนแล้วแต่เป็นน้ำใจของพี่น้องชาวไทยเราที่ต่างคนต่างรักชาติและเสียสละ ด้วยความพร้อมเพรียงกันอย่างนี้แหละ ต่อไปเราก็จะก้าวไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งถึงเป็นที่พอใจของเรา หลวงตาจึงขออนุโมทนากับบรรดาพี่น้องทั้งหลาย ทั่วประเทศทั่วหน้ากันด้วยนะ (สาธุ)

โยม หลวงตาคะ ขออนุญาตคะ พอดีหนูเล่าให้เขาฟังว่า วันนั้นหลวงตาไปโรงพยาบาลบุงคล้าใช้ไหมคะ แล้วเขาขอรอดทีนี้หลวงตาหนักมาก หลวงตาก็เลยบอกจะตีปากเขาที่เขาขนะคะ หลวงตาก็กลับมาว่า ก็ยังติดใจอยากจะทำให้เขา เลยเล่าให้เขาฟังว่า เขาจะขอร่วมทำบุญ ๕๐,๐๐๐ บาทเจ้าคะ เดี่ยวเขาจะเอาสตางค์จ่ายให้

หลวงตา เออ ก็ดีแล้ว ใช้บ้านบุงคล้าไหม

โยม บุงคล้าเจ้าคะ

หลวงตา เออนั้นละ นี่ก็ได้สั่งรถแล้ว ไปพอนั่งปั๊บ ปูบปั๊บมาแล้ว ขอรอดพยาบาล จะตีปากเอานะ เรว่า เรายังไม่ได้สั่งมาปิดปาก มันออกมาก่อนแล้วนี่นะ เรว่าอย่างนั้น คือว่าต้องสั่งปิดปาก ห้ามไม่พูดขอนั้นขอนี้ ความหมายว่าอย่างนั้นนะ นี่พอมาแล้วขอรอดพยาบาล จะตีปากเอานะ เรายังไม่ได้ปิดปากมันออกมาก่อนแล้วนี่ เรว่าไม่ให้ ชูนะ แต่ใจมันไม่ได้ชูละชิ มันชูแต่ปากเฉย ๆ บอกว่าไม่ให้ ชู ความจริงคือเราคิดไว้เรียบริ้อยแล้วเราถึงไป ทีนี้กลับมาก็เอาอันนี้แหละมาคิดตลอด จนกระทั่งมาถึงวัด ถึงสั่งกลับคืน ให้แล้วรถ ก็อย่างนั้นละจะว่าไง

ที่บุงคล้านี้ก็มีตึกหลังหนึ่ง ๓ ชั้น หรือ ๔ ชั้นลึ่มแล้ว นี่เจ้าหน้าที่แต่ก่อนทำงาน แล้วออกไปนอนอยู่ข้างนอกโรงพยาบาล มันไม่มีที่หลับที่นอนเขาก็ขอ เราก็ให้เต็มส่วนนั้นแหละ ประมาณสักเท่าไรจะพอ ถาม เขาก็บอกตึกขนาดนั้น ๆ มีเท่านั้นห้องเท่านี้ห้องจะพอ ให้ตามนั้นเลย เราก็ให้เรียบริ้อยแล้ว และอย่างอื่นก็ให้นะ นี่หมายถึงส่วนใหญ่ ตึกก็ให้ จากนั้นมาก็พอระลึกได้ก็ดูเหมือนนี่ละ รถพยาบาล และอัลตราชาวด้บังอะไรบ้างให้ ไปที่ไหนเป็นอย่างนั้นทั้งนั้นแหละ ให้ตลอด นี่ไปดูอัลตราชาวด้ก็รู้สึกว่ดี อันนี้เวลาพูดอย่างนี้มันก็ติดอยู่ออก ๆ ไม่ใช่เหรอ

โยม ออกครับ

หลวงตา เออ นี่ละออกเห็นใหม่นี้ ทั่วโลกนะนี่ เราพูดอยู่อย่างนี้ออกทั่วโลก เราก็มองเห็นแต่ศาสนาเท่านั้นแหละ ที่จะรังจิตใจของคนเราที่ถูกกิเลสหลุดลากไป ไปได้พอประมาณนะ ถ้าไม่มีธรรมเราจะไม่มีความหวังนะ ทุกวันนี้จิตใจคนยิ่งต่ำลง ๆ ทุกวัน แม้ที่สุดเด็กไปเรียนหนังสืออยู่ในโรงร่ำโรงเรียน โอ๊ย.น่าทุเรศนะ เด็กไปเรียนหนังสือในโรงร่ำโรงเรียน พ่อแม่ฝากไป เรียกว่าเอาชีวิตจิตใจฝากลูกของตนเข้าไป ทุกสิ่งทุกอย่างพ่อแม่เป็นผู้รับผิดชอบทั้งหมด ครั้นเข้าไปเรียนหนังสือแล้ว ประเภทคนดี คนชั่วหรือคนไหนก็ไม่ทราบละ ที่นี้ก็ไอ้คนที่นิสัยสันดานหยาบนั้นละ มันคบคิดกันละ ชิ โรงร่ำโรงเรียนอยู่ด้วยกัน เพื่อนฝูงอยู่ด้วยกันนี้หาอุบายวิธีบีบบังคับให้นักเรียนทั้งหลายที่เป็นเพื่อนฝูงด้วยกันนั้น ต้องกินเหล้ากินยา กินอะไร หลายอย่างนะ ที่เขาเล่าให้ฟัง มันมีบีบบังคับ รุนใหญ่บีบบังคับรุ่นเด็ก บีบบังคับมาตลอด ๆ

ที่นี้เด็กก็อึดอัด เด็กผู้ดีมีเยอะนะ อึดอัด นี่มันก็ต้องกระเทือนไปถึงพ่อถึงแม่ นี่เราก็ตกใจว่าครูอาจารย์นั้นเป็นยังไงนะ ที่ฝึกฝนอบรมลูกศิษย์ลูกหานั้นดูแลแบบ ไหนบ้างนะ ถึงได้ปล่อยให้เด็กรังแกกันเพื่อความเสียหายอย่างนี้ คือรังแกแบบนี้แบบ เพื่อความเสียหายมากมายใช้ไหม ถ้าทำตามก็เสียหายมาก ถ้าไม่ทำตามก็เสียหายอีก ทางหนึ่ง นี่ได้ยั้งขัดมากนะอันนี้ ไม่มีที่ข้องใจว่าจะผิดไป เขามาเล่าให้ฟัง นักเรียนประเภทที่ไม่ดีนี่ละมันบีบบังคับประเภทที่ดีให้ทำตามมัน ให้สูบบุหรี่ ให้กินเหล้า ให้กินยาอะไรหลายประเภทที่เป็นเรื่องเสียทั้งนั้นแหละ นี่บีบบังคับ ถ้าไม่กินด้วยมีอีกบีบบังคับหนึ่ง ทรมาณอีกแบบหนึ่ง บีบบังคับอีกแบบหนึ่ง ก็เหมือนอย่างที่เขาว่าเอา บีบบังคับขยาละนะ

โยม เอามืดคัทเตอร์กรีดหัวเด็กครับ

หลวงตา เออ มืดคัทเตอร์กรีดหัวเด็กด้วย จะแทงเด็กด้วย อันนี้ก็มีอีกแบบหนึ่ง ต่างกันไปก็แบบเดียวกันนี้ละ ต่างกันไปก็ความเสียหายแบบเดียวกัน ถูกบีบบังคับอย่างเดียวกัน อันนี้เราก็ตกใจสังเวชเหมือนกัน เด็กนับวันเสียมากขึ้นทุกวัน ๆ นี่มันจะขึ้นอยู่กับอะไร มันก็ไม่พ้นจากผู้ใหญ่พากันเสียมากขึ้นทุกวัน ๆ ครูอาจารย์ต้องเข้มงวดกวดขัน แล้วเด็กจะค่อยดีขึ้น ๆ ถ้าครูอาจารย์ไม่เข้มงวดกวดขัน โกรโงกโสไปแล้ว เด็กจะเสียได้ง่ายมากนะ ส่งไปเข้าโรงเรียนที่ไหน ๆ หัวอกของพ่อแม่ก็คือลูก ส่งเข้าไปไม่ว่าหู ตา ใจจ่ออยู่กับลูกตัวเอง แล้วไปทราบวาลูกของตนเสียอย่างนั้นเป็นยังไงบ้าง พ่อแม่คนเรา ทั้ง ๆ ที่ไปเรียนหาความรู้วิชามาทำประโยชน์ให้แก่ตัวเองและส่วนรวม กลับกลายเป็นไปทำความชั่วแก่ชาติบ้านเมืองนับแต่ตัวเองออกไปนี่มันดูไม่ได้เลยนะ

นี้เราได้ยินชัดเจนมากนะ นำสลตสังเวช บรรดาครูอาจารย์ควรที่จะให้การอบรมสั่งสอน สอดส่องใกล้ชิดติดพันยิ่งกว่านั้น ในบรรดาเด็กทั้งหลายที่อยู่ในความปกครองของตน ครูอาจารย์ควรที่จะเข้มงวดกวดขันให้หนักเข้ากว่านี้ ถ้าเป็นอย่างนี้แล้ว เราอย่าไปคิดนะว่าใครจะเป็นผู้รับความเสียหาย ก็คนทั้งประเทศเรานี่แหละ จะเสียหายกันทั้งหมด ถ้าต่างคนต่างไม่สนใจดูแลใกล้ชิดติดพันกับผู้เกี่ยวข้องหรืออยู่ใต้อำนาจของตน เช่น ครูอาจารย์มีอำนาจเหนือเด็ก จะต้องให้เด็กอยู่ในปกครองด้วยความดีงามของตนเองอย่างนี้เป็นสำคัญมาก ถ้าจะปล่อยให้เป็นไปตามบุญตามกรรม นี้จะเสียมากขึ้นทุกวันนี้เด็ก

นี่ก็กำลังปราบปรามยาเสพติด ก็คือความเสียหายต่อชาติไทยทั้งชาตินั้นเอง กำลังปราบปราม ก็ปราบปรามสิ่งชั่วช้าลามก ใครดีใครไปบังคับกันเมื่อไรไม่มี ก็บังคับคนชั่วที่มันเป็นตัวแสบ หรือว่าเป็นเนื้อร้ายที่จะทำลายประเทศได้ทั้งประเทศนั้นแหละ ออกกำจัดแบบไหน ๆ ที่จะเอาออก เรื่องเนื้อหนังของเรารักสงวน แต่เมื่อแผลมันมีเป็นเนื้อร้ายหรือโรคร้ายอยู่ในนั้น ก็ต้องกำจัดเอาออกแหละ เจ็บขนาดไหน เสียตายขนาดไหนก็ต้องเอาออก นี่คนในชาติก็ชาติเดียวกัน จะไม่เสียตายไม่รักกันยังงี้ แต่ผู้หนึ่งมันเป็นประเภทตัวเนื้อร้าย แล้วจะรักษาไว้ก็เท่ากับรักษาเนื้อร้ายมหาภัยไว้ทำลายชาติของตนเอง จึงต้องตัดออก ๆ กำจัดออก ด้วยวิธีที่ถูกต้อง ไม่ผิด

เด็ดก็เด็ดเพื่อกำจัดสิ่งชั่วช้าลามก ให้คนที่มีคุณค่าทั้งหลายอยู่เย็นอกเย็นใจกันทั้งประเทศ กำจัดเพื่อคนดีกันทั้งประเทศ มีความสุขทั้งประเทศ ไม่ใช่กำจัดให้คนทั้งประเทศล่มจมนี้ อันนี้ละอันหนึ่ง เรื่องเวลานี้ ท่านผู้เป็นหัวหน้าที่ดำเนินนี้แล้ว ทางธรรมะก็ไม่เห็นที่ดำเนินที่ตรงไหน เพราะทางพุทธศาสนาท่านก็มีแบบเดียวกัน แต่มีแบบพระ ทางนั้นเป็นแบบโลก โลกเขาก็มีกฎมีเกณฑ์ของเขา การกำจัดหรือปราบปรามแบบไหน เขาก็มีกฎเกณฑ์มีข้อบังคับกฎหมายบ้านเมืองเป็นทางเดินของเขาใช้ไหมล่ะ เขาไม่ได้ทำป่า ๆ ถิ่น ๆ สำหรับผู้เป็นหัวหน้านะ ทำแบบมีแบบมีฉบับ นั้น ควรจะหนักเบาเล็กน้อย คาดโทษคาดกรณ์ หรือทำโทษทำกรณ์กันมากนักน้อยเพียงไร ก็เป็นไปตามกฎหมายบ้านเมืองเป็นขั้นเป็นตอนไป เขาก็ทำไม่ผิด

ที่นี้ทางหลักพระวินัยของพระก็เหมือนกัน อาบัติปรับโทษตั้งแต่เล็กน้อยยับยั้งขึ้น ๆ ถึงขนาดตัดหัวเลย นั่นมีในพระวินัย จะว่าไง ขนาดตัดหัวขาดจากความเป็นพระ อสวาโส ๆ ปัดออกจากวงคณะสงฆ์เลย นี่เรียกว่าขาดสะบั้น อับเปหิ ๆ ตัดขาด ถ้าว่าโทษ ก็เรียกว่าโทษประหารชีวิต โทษตลอดชีวิต โทษลงกรรมเป็นลำดับลำดับ มีในพระ

วินัยแล้ว นี่พระวินัยท่านพระพุทธเจ้าองค์ศาสดาเอง ท่านไม่สงสารโลกเทรอ ทำไม่ถึงไปปรับโทษแก่พระถึงขาดจากพระ ถึงเป็นโทษตลอดชีวิตหนักมากอย่างนี้ พระพุทธเจ้าไม่สงสารเทรอ พระพุทธเจ้าสงสารไม่สงสาร ตัวเองไม่สงสารตัวเอง อันนี้ข้อบังคับนี้อย่าเข้าไปจุดนั้นะขอขาด มันคือเข้าไปมันก็ขอขาดใช้ไหม จะไปตำหนิพระพุทธเจ้าไม่ได้ บอกแล้วว่าจุดนี้เป็นจุดขอขาด อันนี้ก็กฎหมายบ้านเมืองก็เป็นจุด ๆ จุดขอขาดก็มีใช้ไหมละ

นี่โทษมันก็มีอยู่อย่างนี้ เราจะไปให้ตำหนิที่ตรงไหน การดำเนินของบ้านเมืองตั้งแต่นุมนวลอ่อนหวาน มนุษยชนแนะนำสั่งสอนธรรมดาก็สอนเข้าใจไหม ที่ควรหนักกว่านั้นก็หนัก หนักกว่านั้นอีกก็หนัก หนักฟาดจนขอขาดไปก็ได้ นั้น กฎหมายบ้านเมืองท่านมีเป็นลำดับ ๆ ผู้ที่มาปฏิบัติตามกฎหมายบ้านเมือง เพื่อรักษาสมบัติของชาติให้เป็นความดีความดีคนดี ท่านก็มีกฎหมายมีเกณฑ์มีแบบมีฉบับ ไม่ได้มาทำป่า ๆ ถิ่น ๆ แล้วเสียหายไปที่ตรงไหน ในพุทธศาสนาก็มีอย่างนี้ เป็นเครื่องยืนยันกันอยู่

นี่ละเราจึงได้วิพากษ์วิจารณ์ถึงเรื่องที่เด็กหรือผู้คนเรารู้สึกว่า ดิ้นรนกันมากเวลานี้ จนไม่คำนึงถึงความผิดถูกชั่วดี มีแต่ความอยากความทะเยอทะยาน ความดีความดีไม่มีฝั่งมีฝ้า จะพาให้คนจนไม่รู้เนื้อรู้ตัว แล้วหนาแน่นขึ้นทุกวัน ๆ นี่ละที่น่าคิดมากนะ โอัย.ทุเรศนะ พี่น้องทั้งหลายเราควรจะรู้เนื้อรู้ตัวบ้างนะ ถ้าไม่มีธรรมเป็นเครื่องหักห้ามแล้ว เราอยากจะทำทั่วประเทศไทยและทั่วโลกนี้เลยว่ อย่ากล้าหาญต่อพินต่อไฟเผาไหม้ได้ทั้งนั้นอะไรเข้าไปเผาไหม้ได้หมดนั่นแหละ อย่าไปกล้าหาญต่อความชั่วซึ่งเป็นเหมือนพินเหมือนไฟเผาไหม้ได้ทั้งนั้น ประเทศไทยเรานี้ถ้าใครกล้าหาญก็หมดชาติไทยไปเลยละ จึงต้องอาศัยอรรถธรรมเป็นเครื่องกันทางหวงห้ามตนเอง สิ่งใดที่ชั่วช้าลามกให้หักเอาไว้เหยียบเบรกเอาไว้ อย่าให้มันรุนแรงจนเกินไป หักเข้า ๆ จนได้อยู่ในระดับที่พอดี เป็นพลเมืองดีแล้วอยู่ด้วยกันได้คนเรานะ พวกกันจำ วันนี้พูดเพียงเท่านี้แหละ

ถ่ายทอดสดทั้งภาพและเสียงพระธรรมเทศนาของหลวงตาวันต่อวัน ทาง

www.Luangta.or.th or www.Luangta.com